

Vũ Phụng Anh - sao vãn nhân 'xuất khẩu lao động'

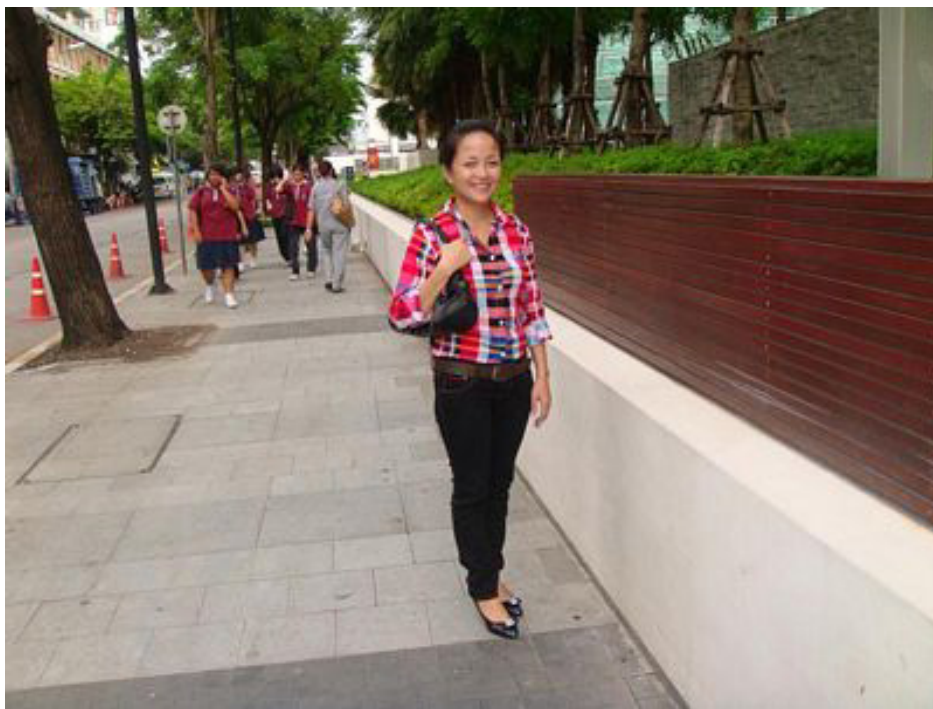
Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát
Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 01:10

Câu chuyện đời mình nhân 'xuất khẩu lao động'

WESTMINSTER (NV) - "Cảm nghĩ của em cũng như của những người đã vượt thoát khỏi Việt Nam. Đó là một cảm giác rất khó tả, vừa vui mừng, vừa hồi hộp, vừa lo lắng."

Đó là cảm nhận của cô Vũ Phụng Anh khi đi thực nghiệm bước chân từ nhân dân đầu tiên đến Hoa Kỳ để giúp đỡ của Ủy Ban Cứu Người Việt Tị Nạn (BP.SOS).

Cô Vũ Phụng Anh, hình chụp trong những ngày còn tị nạn tại Thái Lan. (Hình: Vũ Phụng Anh cung cấp)

Những suy nghĩ đầu tiên

Khoảng 10 ngày sau khi làm quen với cuộc sống ở Mỹ, Phụng Anh, nhân viên của chương trình "xuất khẩu lao động" vẫn còn cảm thấy "ngơ ngàng, ngơ ngàng vô cùng" với những tình cảm mà cô nhận được trên mặt đất từ đó.

Vũ Phụng Anh - sao vãn nãn ng nhãn ng niãn m riãn

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 01:10

“Đáu tiãn em chá nghĩ Hoa Ká là mát nái cho mình tá do, chá không nghĩ chính phá Hoa Ká, nhãn ng ngái Viát hái ngoái, nhãn ng tá chác đã báo trá, giúp đá cho em rát tán tình, đán em không ngá nái luãn. Há lo cho đá mái thá.”

Pháng Anh ká, sau mát cháng đáng bay dài hán 30 tiáng, khi xuáng sân bay Má, các anh chá tá chác SOS và tá chác IOM ra đán cá, và cho cá má giác “cá nhá bác chân vá nhà, vá a đán nhà đã có hàng xóm nghe tháy có ngái Viát đã ra đán ngoài cáng.”

Tình cá má a nháng ngái xa xá dành cho đáng háng mái đán đã khián Pháng Anh “không nói đác câu nào hát, em nhá em chá nói đác câu ‘cám án’ và khóc không thái.”

Theo Pháng Anh, phán đáng hàng xóm nái Pháng Anh á là “các bác H.O.”

“Lúc đáu há không biát em là ai, nhãn ng khi tháy các anh chá bên tá chác SOS quay phim, nán há hái. Đán lúc biát em là nán nhán Cáng Sán, các bác H.O. á đó coi em nhá con gái luãn.”

Nhãn ng đáu đó đã khián Pháng Anh nghĩ ráng có lá cá sá cháng còn mong muán đán đi đáu náa, bái “bác chân đáu tiãn cá a em đán đát nác Hoa Ká mà em đã nhán đác nhãn ng tình cá má nhá váy thì làm sao mà quên đác. Em chá biát nói cảm án và sá cá gáng sáng sao cho tát vái nhãn ng tình cá má mà mái ngái đã dành cho em.”

Hành trình “lao đáng xuát kháu”

Pháng Anh cho biát, cá xuát thân trong gia đánh “không có đác may mán nhá mái ngái.”

Nhà á Lào Cai, bá mát sám, má bá tim, chá gái sang Trung Quác tìm viác rái mát tích, bán thân Pháng Anh cũng chá đác hát láp 5, và bát đáu lao vào cuác bán chái máu sinh kiám tián phá má tá năm 12 tuái.

Vũ Phụng Anh - sao vãn nãn ng nhãn ng niãn m riãn

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 01:10

“Do nhà mãn Lào Cai nên em theo chá hàng đi láy bia, vái rái xách hàng thuê cho ngái ta bá xuáng thuyán và đáy qua sông cho há. Xong, há cho tián, khi 10 ngàn, khi 15 ngàn, nhiáu nhát là 20 ngàn.” Pháng Anh nhá lái nháng năm tháng tuái thá lán lán kiám tián.

Theo ngái ta buôn gá, buôn gáo, buôn hàng may, rái đi may giáy, rái đi bán quán áo... “Bao nhiáu các tánh mián Bác em đã đi qua gán hát rái, đi làm hát đá kiám thêm tián thuác trá bánh tim cho má.” Cô ká tiáp.

Đán năm 2008, á xã cho biát có cháng trình đi “xuát kháu lao đáng” sang may giáy á Jordan dành cho ngái thuác đán “xóa đói giám nghèo,” Pháng Anh cũng nhá nhiáu cô gái khác á quê mình cũng cám cá nhà cáa, ruáng ván đá vay ngân hàng sá tián gán 30 triáu đáng đáng đáng chán đá mong kiám đá cá mát công viác sáng sáa hán.

Lái háa hán “mác láng \$220/tháng, náu không nghá ngày nào thì sá nhán thêm \$20 tián chuyên cán, \$20 tián trá cáp xa nhà, thêm tián này tián kia cũng sá vào khoáng \$280 đán \$300/tháng, vái thái gian 8 tiáng/ngày” quá là mát sá tián má á cá cho nháng ngái nghèo nhá Pháng Anh.

Thá nháng khi đát chán lên xángái, thì mái viác đã trá nên tái tá hán rát nhiáu so vái tát cá nháng gái đá cá vá lên trong đáu cô, tá chuyán tiáp đán nái ăn chán á, thiáu thán tát cá mái thá. “Há thu hát tát cá há chiáu, giáy tá, và yêu cáu mái ngái bát tay vào làm viác ngay.”

Có đáu, Pháng Anh cũng nhá tát cá nháng công nhân khác không phái làm 8 tiáng mái ngày nhá lái nói lúc còn á Viát Nam, mà mái ngái phái làm viác mái máy tiáng. Tuy nhiên, ai cũng cám tháy rát vui, vì nghĩ ráng mình sá kiám thêm nhiáu tián.

Cô ká, “Không ngá sau 10 làm viác, em chá lãnh đá cá \$10 vái lý do em mái sang, và trong thái gian thá viác. Đáu này, trá cá đó không ai nói cá.”

Hái ra, nháng bán bè khác cũng đáu lãnh nháng mác láng vô lý nhá Pháng Anh.

Vũ Phò ng Anh - sao vò n nò ng nhò ng niò m riêng

Tác Giả: Ngò c Lan/Ngò i Viò t
Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 01:10

Cò nhò i, “Sau buò i tò i hôm đó, tò i em cò m thò y bò c tò c, buò n bã, chán nò n, và thò t vò ng vô cùng.”

Sau khi gò i vò Viò t Nam hò i cò quan chò quò n đò a ngò i đi lao đò ng và nhò n đò c nhò ng iò i gò i thích không thò a đáng, “tò i em, hò n 270 công nhân, quyò t đò nh ðình công yêu cò u điò u chò nh mò c iò ng.”

Đò nh điò m cò a cuò c ðình công đó, các nò công nhân Viò t Nam đã bò cò nh sát Jordan ðàn áp mò t cách dã man bò ng ðùi cui, Phò ng Anh đã ðùng điò n thò i di đò ng cò a mình đò quay iò i hình ð nh đò m máu đó.

Phò ng Anh iò i gò i vò Viò t Nam cò u cò u vò i nò i đã đò a nhò ng ngò i nhò Phò ng Anh đi lao đò ng, nhò ng hò chò bò o “hãy cò đi làm và tò t máy.”

Thò nhò ng khi phái ðoàn đò i điò n phía Viò t Nam sang Jordan, các công nhân cũng không nhò n đò c bò t kò sò trò giúp gì.

Cuò i cùng, theo yêu cò u, các nò công nhân trò vò nò c.

Riêng Phò ng Anh đã trò n iò i vò i sò giúp đò cò a tò chò c SOS bò i nhò ng iò i hỏm đò a: “Phò ng Anh sò bò bò t khi đò t chân xuò ng sân bay Viò t Nam vì Phò ng Anh đã đò ng lên vò n đò ng cuò c ðình công này; tiò p tay cho bò n phi chính phò , phá hò i tài sò n công ty, ðình công bò t hò p pháp...”

Hành trình đò n bò n tò do

Trong thò i gian iò i Thái Lan, tò ngày 28 tháng 3 năm 1008, Phò ng Anh đã nhiò u iò n nhò n đò c nhò ng cú điò n thò i hỏm đò a cò a nhò ng ngò i xò ng là đò i điò n cho phía nhà nò c Viò t Nam. “Hò mang cò gia ðình, nhò t là mò Phò ng Anh ra làm áp iò c buò c Phò ng Anh trò vò .”

Vũ Phụng Anh - sao vãn nôm ng ngữ ni m riêng

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 01:10

Phụng Anh tâm sự, “Khi sang đây em cảm thấy mình rất may mắn, và cảm thấy đau lòng khi nghĩ đến cảnh mẹ và nàng ngổn thân còn kẹt lại. Em chắc gì có phép màu nào để cả gia đình em được đoàn tụ ở đây thì em không còn dám mong gì nữa. Nàng đó chỉ là một em.”

Có lẽ, nhiều người ở Việt hải ngoại biết đến Phụng Anh là biết đến một cô gái, một nhân viên của cái gọi là “xuất khẩu lao động” của nhà nước Việt Nam, người đã mạnh dạn lên tiếng tố cáo sự vô trách nhiệm của nhà nước đối với công dân của mình, như một kiểu “mang con bán chợ.” Nàng, ít ai biết đến nàng riêng rẽ mà cô gái này phải đánh đổi cho sự lên tiếng của mình.

Ngày Phụng Anh đi “xuất khẩu lao động,” cô đến nhà người mẹ mang bệnh tim, đưa con gái lên 3 và 2 đứa con nuôi do chỉ cô một tích, đến lại.

Trong thời gian trốn lại Thái Lan chỉ chờ cơ BPSOS giúp sang Mỹ để nhả, Phụng Anh nhận được tin con gái 3 tuổi của mình “bỏ đi tìm gia đình.”

“Đó là ngày 1 tháng 8 năm 2008.” Người mẹ trở về nghẹn ngào.

“Khi nghe tin, em không còn biết gì nữa hết. Em đã đành chờ ý định bỏ trốn, nàng bỏ mẹ ở ngổn thân lại, sự nguy hiểm cho chính em.”

Trong cơn tuyệt vọng, Phụng Anh đã dùng đến thủ tục ng để mong tìm cái chết. Tuy nhiên, người hàng xóm đã kịp thời cứu cô.

“Cảm xúc Phụng Anh như thế nào trong khoảng thời gian đó?” Tôi hỏi.

Cô nhớ gì, “Là người theo đạo Công Giáo, em chỉ tin vào Chúa. Khi đó em chỉ biết cầu nguyện và nghĩ Chúa cho đi gì thì mình nhận, Chúa lấy đi cái gì mình cũng xin vâng. Chỉ biết như vậy thôi.”

Vũ Phụng Anh - sao vẫn nằng nạnh niềm riêng

Tác Giả: Ngọc Lan/Ngái Việt

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 01:10

Sau hơn một tuần vắng vẻ, lúc trở về nhà, cô liền nghĩ đến mẹ, đến hai đứa con nuôi, “nhưng bây giờ mình chết đi thì mẹ mình sao đây, rồi 2 đứa con còn lại sao đây, mà mình chết đi thì coi như mình để hàng bán Công Sơn rồi. Do đó em liền nghĩ mình cần phải sống để có thể lên tiếng nói thật.”

Nghĩ vậy, và Phụng Anh cũng khuyên mình cần phải sống.

“Đau lắm chết, đi đâu đó sẽ ray rứt em cũng cuống đi. Chuyện tình cảm đã gãy đổ. Mình chết còn lại có đứa con. Nhưng vì cái khó, cái nghèo, mình phải phải để con lại đi làm kiếm tiền, để rồi con phải chết tức tưởi như vậy. Cần để em sẽ không quên.” Ngọc Lan mẹ mất con thẫn thẫn.

Tôi hỏi tiếp, “Biết Phụng Anh sang Mẹ, mẹ có vui không?”

Giống cô gái chúng xưa, “Mẹ em là người dân tộc, nên chúng vui gì khi em xa quê. Suy nghĩ của mẹ tôi phải phải dân tộc không giống đã sống ở Kinh đô. Lại thêm mẹ em để để người ta nói cho biết rằng, ‘Con bà là người theo bán phi chính phủ, phải để ng’ thì sao mà vui được chứ?”

Ôm ấp niềm niềm làm “đứa con bất hiếu, mẹ ốm đau bệnh tật mà con không có bên cạnh chăm sóc, lại để lại tất cả mọi công việc nhà cho mẹ gánh vác,” Phụng Anh, sau giống nói mẹ như thế cáo nhúng gì mà “bán Công Sơn đã gây ra” đã bất khóc khi nói về gia đình.

Có đi đâu, cô gái đang để để người biết đến trên các diễn đàn để tranh vì quyền lợi của người công nhân làm việc trên xe người đó, lại đang mang niềm thêm niềm đau của người mà không để để con cái cảm thông.

“Em còn hai đứa con nuôi, mẹ tôi 18 tuổi, mẹ tôi 16 tuổi. Có người nói về nó là mẹ nó là ‘phải để ng,’ nên nó rất giận em. Em nói mãi nhưng nó vẫn không chịu hiểu, nó chuyển vào tầng tầng sâu vùng xa đi học. Nó giận em nhiều lắm. Nó nói, ‘Con không muốn nói chuyện về mẹ nữa, mẹ để ng cho con. Mẹ đã làm cho con xấu hổ, con thật sự sống về mẹ.’”

Vũ Phụng Anh - sao vẫn nằng nạnh riêng

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát

Chúa Nhật, 01 Tháng 8 Năm 2010 01:10

Phụng Anh nói bằng giọng thủng thủng: “Em có tí gì để con mình nói với mình như thế chứ?”

Sau những khoảnh khắc bực bực chửi lòng, Phụng Anh cho biết, “Ai cũng bảo em đang ở thiên đường, những lúc lòng em vẫn chửi a bao giờ vui, khi nghĩ về căn nhà của mình. Với Phụng Anh, khi nào mẹ mình còn bên đó, khi nào con mình còn bên đó, và bao nhiêu bạn bè mình còn bên đó, sống đời sống khổ cực đó thì lòng Phụng Anh vẫn mãi không thanh thản.”